

[Erik Eriksen.]

det er helt nødvendigt, at vi følger den vej, om vi vil sikre os den ro, der mere end nogen sinde før er nødvendig på arbejdsmarkedet.

Poul Sørensen: Det er jo en ganske usædvanlig begivenhed, at man indkalder folketinget med et døgnns varsel til møde på en søndag eftermiddag. Vi skal imidlertid ikke beklage os over betingelserne; vi har længe ment, at folketinget måtte gribe ind over for arbejdsstandsningerne. Og så forvirret, som situationen er blevet i de uger, i hvilke man har ladet det hele løbe, var det på høje tid, der blev taget et initiativ fra den høje regerings side. Alligevel kan der være grund til at gøre nogle bemærkninger om den måde, det hele er grebet an på.

Efter at den højttærede statsminister i en måned har nægtet at høre på vore anmodninger om en indgriben, lod han i går radiolytterne vide, at han havde indkaldt folketinget så tilpas, at partigrupperne kunne drøfte regeringens initiativ forud for mødet i salen, nemlig kl. 14. Men næsten i samme åndedrag erklærede han, at han ikke kunne sige, om der kom noget forslag, før regeringspartierne havde holdt møde, også kl. 14.

Det er imidlertid ikke blot statsministerens optræden forud for det indgreb, der er foretaget, der har båret præg af manglende realitetssans — bl. a. derfor kan heller ikke jeg deltage i den lovprisning, som statsministeren fik af arbejdsministeren — men dette gælder både den rent øjeblikkelige situation og de nærmest forudgående måneder. Tingene har i sandhed fået lov til at gå deres skæve gang, og der er hverken taget det fornødne hensyn til valutastillingen eller til samfundets hele økonomiske situation. Det er, som om landet har været uden regering i disse måneder. Jeg kan helt slutte mig til den betragtning, der blev gjort gældende i en ledende artikel i Politiken den 11. maj, hvori det bl. a. hedder — jeg beder om formandens tilladelse til et par citater —:

„Man har i disse måneder savnet et myndigt statsministerord. Men det udeblev. Tingene fik lov til at køre.“

Det konservative folkeparti har det principielle standpunkt, at det moderne sam-

fund hverken kan eller bør tolerere ødelæggende arbejdskampe. Det var dette standpunkt, der fandt udtryk i det forslag, som vort parti fremsatte sammen med partiet venstre her i tinget den 12. april i år. Men regeringen ville ikke lytte til vort råd. Den havde sin egen mening — eller måske rettere mangel på mening — om, hvordan situationen skulle gribes an. Men vi har ret til at sige, at alt, hvad vi har oplevet i den siden da forløbne periode, har bekræftet, at vort standpunkt var det rigtige, og at samfundet burde have grebet ind på et tidspunkt, hvor ødelæggelserne endnu kunne begrænses.

Det var med sin bombastiske og uforudseende udtalelse på Landsorganisationen De samvirkende Fagforbunds informationsmøde i Odense den 19. marts, at statsministeren så at sige låste hele situationen fast og bandt sine hænder på en måde, der er kommet til at koste dyrt. Statsministeren sagde ved denne lejlighed:

„Det er fortsat regeringens — og jeg understreger: den samlede regerings — opfattelse, at arbejdsmarkedets parter selv må klare overenskomstfornyelsen fuldt ud. Der kan måske anlægges forskellige vurderinger på mæglingsforslaget, men det forekommer mig umiddelbart, at det indeholder gode fremskridt specielt for de lavestlønnede. Spørgsmålet er nu, om man ved urafstemningen vil godtage mæglingsforslaget, eller om man vil have arbejdskamp. Regeringen blander sig ikke ind deri.“

Ja, sådan sagde statsministeren virkelig dengang. Men i dag må han lade regeringen blande sig i arbejdskampen. Vi bebrejder ham det ikke, men vi bebrejder ham, at han ikke i rette tid kunne indse, at dette måtte blive en nødvendighed. Så kunne meget være sparet. Den arbejdskamp, vi har oplevet i disse måneder, har medført, at der er tabt et større antal arbejdsdage end ved nogen anden arbejdskamp siden krigen. Metalarbejderstrejken varede i 19 dage, den omfattede 100 000 mand og medførte, at 1,9 mill. arbejdsdage gik tabt. Inden for transportområdet har 15 000 mand strejket i 27 dage og sat 400 000 arbejdsdage over styr. Slagteriarbejderkonflikten har yderligere medført et tab på 100 000 arbejdsdage. Sammenlagt er der